

Κορίνα Τυρλή Α3

Κωνσταντίνος Τσάκαλος

Ένα εύρημα, ένα αίνιγμα

.....

Τα παιδιά μαζεύτηκαν όλα γύρω από την Χριστίνα. Ήταν περίεργα και ήθελαν να μάθουν τι ήταν αυτό που βρήκε η φίλη τους. Η Αννούλα λιγάκι ενοχλημένη που οι άλλοι την παράτησαν για να δουν ένα απομεινάρι της πλημμύρας, της είπε: «Τι είναι αυτό το σιχαμερό πράγμα, πάλι με αηδίες ασχολείσαι Χριστίνα:» και μάλωσε την αδερφή της.

Το ίδιο βράδυ η μικρή ηρωίδα μας αφηγούνταν στους γονείς της την ημέρα της... καθώς και την ιστορία με το κουτί. Οι γονείς της δεν έδωσαν ιδιαίτερη σημασία και δεν εντυπωσιάστηκαν με την ανακάλυψη της κόρης τους, την καληνύχτισαν και την έστειλαν να κοιμηθεί. Όλοι την παραμελούσαν και ασχολούνταν με το μωράκι της οικογένειας, την Ελπίδα. Τη νύχτα η Χριστίνα παραμιλούσε στον ύπνο της και συνεχώς επαναλάμβανε την ίδια φράση... «Το κουτί, πού είναι το κουτί». Η αδερφή της, φώναζε τους γονείς της να έρθουν, γιατί κάτι δεν πήγαινε καλά με την Χριστίνα.

Η Άννα, προβληματισμένη από την ανησυχία της αδελφής της έψαξε στον υπολογιστή της και βρήκε πληροφορίες για το κουτί της Χριστίνας. Την άλλη μέρα, χωρίς να αποκαλύψει τίποτα στην αδερφή της, μίλησε στους γονείς της για το εύρημα της Χριστίνας. Αυτό το περίεργο και όμορφο κουτί, συνδεόταν με παλιούς μύθους που αναφέρονταν σε πνεύματα καλά και κακά, που άλλοτε βοηθούσαν τους ανθρώπους της περιοχής και άλλοτε τους λεηλατούσαν τις καλλιέργειες και τα σπίτια. Χωρίς να τους καταλάβει η Χριστίνα, η Άννα με τους γονείς της επισκέφτηκαν το γέροντα του χωριού, ο οποίος τους αφηγήθηκε την ιστορία του κουτιού. Τρομαγμένοι όλοι τους από την ιστορία, όταν γύρισαν σπίτι έψαχναν τρόπο να το ξεφορτωθούν. Η Χριστίνα, έχοντας απορήσει με την συμπεριφορά όλων και όχι μόνο της οικογένειάς της αλλά και του χωριού, επισκέφτηκε τους φίλους της στη διπλανή πόλη και τους εκμυστηρεύτηκε την ανακάλυψή της.

Το απόγευμα, καθώς συζητούσαν οι γονείς της για την κόρη τους, η Χριστίνα τους άκουσε να μιλάνε. Τη στιγμή που οι γονείς της μιλούσαν για την ιστορία του κουτιού, η Χριστίνα άκουσε φωνές. Παραξενεμένη προχώρησε προς το σημείο που την οδηγούσαν οι φωνές. Όταν οι φωνές έγιναν πιο δυνατές, παρατήρησε ότι το κουτί κουνιόταν... Η μικρή φοβισμένη έφυγε τρέχοντας από το σπίτι και κρύφτηκε στο δάσος. Οι γονείς της, παραξενεύτηκαν από την αντίδραση της κόρης τους και βγήκαν έξω να τη ψάξουν.

Τη βρήκαν κρυμμένη πίσω από έναν κορμό δέντρου και ήταν χλωμή. Είχε πάρει τα πόδια της αγκαλιά και κουνιόταν σαν βαρελάκι «μπρος- πίσω». Δεν μπορούσε να μιλήσει γιατί είχε υποστεί μεγάλο σοκ. Την πήγαν στο σπίτι και την έβαλαν για ύπνο, η μικρή είχε ανεβάσει πολύ πυρετό και δεν ένιωθε καλά. Αρκετές μέρες αργότερα αφού είχε συνέλθει, προσπάθησε να λύσει το μυστήριο «της πλημμύρας» Οι πληροφορίες που βρήκε την έφεραν σε δύσκολη θέση, αφού κατάλαβε το μεγάλο λάθος της, να φέρει κάτι τέτοιο στο σπίτι τους. Δεν μπορούσε να το ξεφορτωθεί γιατί φοβόταν ότι μετά θα την στοιχειώνουν τα πνεύματα. Οπότε ήταν αναγκασμένη για την υπόλοιπη ζωή της να κουβαλάει αυτήν την «κατάρρα».

Οι μέρες περνούσαν γρήγορα χωρίς κανένα πρόβλημα για τη Χριστίνα. Όμως μια νύχτα καθώς ο άνεμος παρέσερνε μαζί του κάποια μικρά φυτά... έγινε σεισμός. Τότε το κουτί έπεσε κάτω, έσπασε και σκορπίστηκε σε πολλά μικρά κομματάκια. Αποσβολωμένη η Χριστίνα δεν ήξερε τι να κάνει. Έτρεξε κάτω στο υπόγειο και έφερε τη σκούπα, όμως και πάλι δεν μπόρεσε να συλλέξει τα μικρά κομματάκια του κουτιού. Ήταν πολλά και σε κάθε άγγιγμα της Χριστίνας άλλοτε πολλαπλασιάζονταν και άλλοτε άλλαζαν χρώμα. Ήταν κοφτερά με αποτέλεσμα να δημιουργήσουν πολλές πληγές στο γυμνό δέρμα της. Μέσα στη φασαρία της νύχτας, οι γονείς της ξύπνησαν και προσπάθησαν να τη βοηθήσουν, αλλά τίποτα δεν γινόταν πλέον.

Το μωρό άρχισε να κλαίει... και ένας ανεμοστρόβιλος εμφανίστηκε στο δωμάτιο της Χριστίνας. Την τύλιξε μέσα του... Από τότε κανείς δεν είδε τη Χριστίνα... Κανείς δεν ξέρει που είναι ή αν επιβίωσε μετά από όσα συνέβησαν.

